

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואיש אשר יגע
במשכבו יכבס בגדיו ורחץ
במים וטמא עד הערב:
ויקרא טו ה
2. ואם שכב ישכב איש
אתה ותהי נדתה עליו
וטמא שבעת ימים וכל
המשכב אשר ישכב עליו
יטמא: ויקרא טו כד

הגהות הב"ח

(ה) גמ' צמאי עסקינן דחזאי.
נ"ב עיין צמיר דף טז:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] תוד"ה סופרתו למנין ז'
וא"ת הא דאמר ר' יוסי כ"ל:

מוסף רש"י

רואה היתה וסותרת.
משום ראייה טמיה קרא, או
משום נוגעת בשכבת זרע,
דעד השתא הוא נגיעת צית
הסתרים ולא הוא טמאה
אלא ציוס תשמיש ומגורת
הכחזו וכי פלטה נגיעה לצדאי
ומטמא (לקמן מב.).

תום' הרא"ש

מא תחיתו אלימא תיחתי
דבש נאש אשר ינע
דבשכבו ופקא אלל כל
הנוגע בכל אשר יתק
הנוגע בטמא יהיה
נכבד כטמא חמור
כח' ופ' מדרתב כל אשר
יהיה תחיתו וטמא יהוה
אחזכר כבדו לל
ועברתו ויכבדו כלל ונוגע
בכל אשר יהיה תחיתו
והנשוא אחזכר כבדו
ואפקתו ביטמא ככלל
אשר טמא לל באדם
ובדבר קל אשר לאוילוב
ושפקו ובספרי כתוב מא
הנני נישא ומא וכתב
והנישא כתיב וכתב רש"י
אל דינע נא מא היה הנשוא
בעיני שורא פ' משבש
ובתשובה כתב דה' יתברך
כלל הנוגע בכל אשר היה
תחיתו טמא עד העבר
והנשוא נמי יטמא ומא
הנני נישא שפ' מ' והנישא
כתיב תחיתו כח המבד
דח'פ' הנוגע בכל אשר
יהיה תחיתו דוב כל הכתוב
לימד על הערכב שיטמא
במועדי הארץ תחיתו כח
מבדו וכלל משא ממנו
מנעין כטמא אדם אל

אילימא תחסיו דזב. דהוא מדרס הזב: ומאי גיהו נישא. בגד הנישא על הזב. מאי טעמא והנושא והנישא כמיב לא ידענא מאי היא וגרלה צעיני שהוא פי' משובש: נפקו הכסוב מטומאה חמורה.

בגדיו ומדלל ערביניהו ונכתבו וכל
הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו והנושא
אותם יכבש בגדיו ואפסקניהו ביטמא
מכלל דהאי יטמא לאו באלם ובגדים
קמיירי אלא באוכלין ומשקין והנושא
אותם נדרש תמורת כניסו ונושא
מטמא ומטמא של זכר וזכר. להכי
אפסקניהו קרא דלא יטמא אדם
לטמא בגדים שעליו להכי כתב יטמא
דלדס לחודיה טמא או אס נגעו
בגדים ירו בגדים טמאים ולא הוא:
יעלה לרגלו. יעלה לסופה. כגון בא
עליה בששי שלה יטבול בליל המחרת
כמותה: ו' ימים. ואפילו בא עליה
בשביעי: מה היא מטמאה אדם.

לְטֹמֵא בְּגָדִים שְׁעָלֵיו דְּלֹחִי בָּקָל וְחֹמֶר
מִמִּשְׁכְּבָה אָף הוּא מִטְמֵא אֶדָם לְטֹמֵא
בְּגָדִים שְׁעָלֵיו: וְכֵלֵי חֶרֶס. בְּהִסָּט.
וְאֶע״ג דְּלֹחִי כְּלֵי חֶרֶס מִקְּבֵל טוֹמְאָה
אֵלָּא מֵאִדְרֵיז בְּהִסָּט וְזוֹ חֻזָּה מֵיטְמֵא
רִמְכִּיב (ויקרא טו) (כל כלי) חֶרֶס
אֲשֶׁר יֵגַע בּוֹ הַזֶּה וְאִמְרִי בְּמִכְלִיתֵי
אִיזְרוֹ מִגְעוֹ שְׁהוּא כְּכוּלּוֹ הוּא אֹמֵר
זֶה הִסָּטוּ: שְׁאִין חֶ״ל וְכֵל הַמִּשְׁכָּב
אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עָלָיו יִטְמָא. שְׁהִי כִכֵּר
נֶאֱמַר וְהִיא נִדְתָּה עָלָיו וּבִדְקִידָה כְּמִי
[שם] וְכֵל הַנוּגַע בְּמִשְׁכְּבָה יִכָּסֵּם בְּגָדָיו:
מִטְמֵא חֶרֶס. שְׁלֵי יִהְיֶה מִשְׁכְּבוֹ
חֲמוּר כִּמִּשְׁכְּבָה לְטֹמֵא אֶדָם וּבְגָדִים
שְׁעָלֵיו: אֵלָּל אֶדָם וּבְגָדִים. אִו אֶדָם
אֶס תִּגְעֵם) בּוֹ אִו בְּגָדִים אֶס תִּגְעֵם)
בָּהֶם: מִיָּדִי אֲחִיבֵנָה לָא. כְּגוֹן אֶדָם
וְכֵלֵי חֶרֶס: וְכֵל הַמִּשְׁכָּב רִיבִיזָה הוּא
וְלֹא פֶרֶס: אִימָא כִּיבֵּא. בּוֹעֵלָה
כְּמוֹתָ דֵּהָ אֲקִשְׁיֵיהּ קֶרֶה: לְחֹמֶר.
שְׁנִינִן מִטְמֵאִין אֶדָם לְטֹמֵא בְּגָדִים:
אָף הוּא לֹא חֲחֹלֹק בֵּין מִגְעוֹ לְמִשְׁכְּבוֹ.
וְלִקְוֹלָה שְׁנִינֵהָ לֹא יִטְמָא דֵּהָ
בְּמִשְׁכְּבוֹ פִּשְׁטֵיט לֵן שְׁתֵּמֶה הַכְּבוֹ
הַלֵּכךְ בְּמִגְעוֹ נִמִּי שֶׁאֵס נִגַּע בְּאֶדָם
לֹא יִטְמָאנוּ לְטֹמֵא בְּגָדִים דֵּהָ כְּמִי
[שם] וְהִיא נִדְתָּה עָלָיו דְּהוֹקְשׁוּ הוּא וְהִיא
בְּזִיזָה קֶרֶה. עָלָיו. לְהַחֲמִיר מִשְׁמַע
וְלֹא לְהַקֵּל: אֲנוּ כּוֹלֵה בּוֹעֵלֵי נְדוּם
יִנְסוּ. וְהָא אִיכָא פְּנוּיִים: אֶס הֵן

יִשְׁכּוּב עַל כֵּל דָּם וְדָם. שָׁהָן רוּחוֹת
בֵּין טַמֵּא בֵּין טָהוֹר יִשְׁכּוּב עָלָיו ז' יָמֵי
דָּמָה שֶׁהַחֵיטָל מְנִינָה מִשְׁכַּנְהָ מֵרָחֵל
ז' וְתַמְנָה ז' יָמִים: טַקְנָה גְּדוּלָּה
הֵיטָל לֶסֶם. אֲבָל אֵינָן עוֹשִׂים כֵּן אֵינָן
מוֹנִת אֲלֹף מֵרָחֵל רֵאשׁוֹנָה כְּשֶׁאֵר נָשִׁים
וְהוּא קִלְקוּלָה שְׂרוּחָה דָּם אֲדוּם וּמַשְׁלִימָתוֹ
לָדָם יִרְוֹק כְּגוֹן רֵחַת יִרְוֹק תַּחֲלֵה
סְבֻרָה הֵיטָל טַמֵּאָה וְמוֹנֵה מִמֶּנּוּ
ז' יָמִים וְכִשְׂרוּחָה בְּחַמְשֵׁי שָׁלָה דָּם
אֲדוּם אֵינָה מַשְׁמַרְת אֲלֵף שְׁנֵי יָמִים
לְהַשְׁלִים ז' לְרֵאשִׁיתָה הֵרֵאשִׁשָׁה וְהֵיטָל
זָרִיחָה לְמוֹתָה מֵרָחֵלָה שְׁנֵי: יוֹם
שְׁפֹסֶקֶס צו. כְּשֶׁהֵיטָל רוּחָה ג' רִלְפִים

לחצר ו' ימי הגדה והיה זה ופוסקת בזמנע היום סופרת אותו קלת
לענין נקיים מקלת היום ככולו וז שפסק והתחיל לספור וראה קרי וקרי
מקלת היום ככולו מאי קוטר הא אינא קלת היום לנא: אי דחויי פגלנא
לאוקמי אתקפתיה אין על כרחי שצקיה לקרא כו'. דכיון דקיי"ל בכל דוכי
פולטע. כגון שמשמה צוזב ופסקה והתחילה למנות ופלטת מהו שמתס

בנות כותים פרק רביעי נדה

והנשא בתיב. חסר ו"ו. תימה דצמקורת הוא מלא מיהו מאינו שהמקורת הוא חולק על הש"ס צמקסת שבת (דף נה: גבי בני עלי מעבירם כתיב וצמקראות שלנו כתיב מעבירים מלא: **מה** **היא** **מטמאה** **אדם** **ובל'** **חרם**. משום דצמקסופין (צ"ב ט: גבי

יִמּוּאֵי אֲשֶׁר יִגַּע
הַנוֹגֵעַ בְּכָל אֲשֶׁר
יִנְהוּ עָלָיו שֶׁל זֶה

תניא א"ר מאיר וכו'. דאמר צ"י כל הדי (לעיל יט): ירד ר"מ לשעת עקביא בן מהללאל וטימא דם ירוק יפרס דם ירוק דהכא לאו ירוק ממס כי ההיא דלעיל אלא דיהה ממנו בן לעקביא טמאה כותית דם ירוק דיהה ירוק שיהא טמא ולעיל פ"י צ"א:

סוֹפְרָתוֹ **לְמַעַן** ו'. ואת אֲדֹמָה
בְּכֵלֶךְ זֶלֶזֶלִים ו' וְנִמְסָה
נִירָן (דף טו:). מִקְלָת הַיּוֹם כְּכוֹלָו וְזֶה
גְּדוּלָה אֲמֵר הֵסֵם דִּמְשַׁכְתָּ אֲלֵיכֶּה
בְּרוּאָה דֵּהִן שִׁמְשׁוֹת וְכִי כְּוֹתִים
סוֹבֵר דֵּהִן פִּרְיָן לִקְנָן (דף טז:). לֵרֵב
לְאֲמֵר יוֹם שְׁפּוֹסֶקֶת בּו עוֹלָה לִמְנִין
שִׁצְעָה וְרֵב כְּוֹתֵאִי אֲמֵרָה לְשִׁמְעָתִי
וְיֵל דֵּר' יוֹסִי לִית לִיָּה מִקְלָת הַיּוֹם
כְּכוֹלָו אֵלֶּה בְּסוֹף סְפִירָה כְּמו שׁוֹמֵרֵת
יוֹם אֵזֶל בְּתַחֲלָה כְּמו שְׁאוֹמֵרִים כְּוֹתִים
מִזְדֵּה לֵלָא אֲמֵרִין וְמָה עָשָׂה מִפִּי
דֵּר' (דף י:). נִפְרַשׁ בְּסוֹף פִּי מְכִילֵתִין
צַע"ה: **דֵּרְאִיָּהוּ** דְּהִיק וּמוֹקִין
אֲנַפְשִׁיהֶן. אֵין הֶאֱמַתָּן כֵּן מִדְּפִרְיָן
צַפ' בְּתַחֲלָה (לִקְנָן דף טז:). וְרֵב כְּוֹתֵאִי
אֲמֵרָה לְשִׁמְעָתִי: **רֹאָה** הוּא
וּסְתָרָה. אֲזִרֵּי דִמְשַׁכְתָּ צִשְׁמָשָׁה
בְּהִיתָר שְׁתַּסְתּוֹר ע"י פִּלְטֵה אַחֵר
רֵאִיתָ ג' יָמִים רְאוּפִין דְּקִי"ל כְּרִבְנָן
צַפ' ר' עֲקִיבָא (שֹׁמֵר פו:). דְּצִבְעִין אֶשֶׁת
עֲגוּת שְׁלָמוֹת אִשָּׁה אַחֵר רֵאִיתָ אֶשֶׁת
וְאֵחֵר מִיקוֹן רֵבִי יוֹרְאֵל דְּסוֹפֵרֵת
שִׁצְעָה נָקִיִּים עַל טִיפַת דָּם כְּחֻדָּל
דִּמְסַתְמָא לְרִיךְ נָמִי נָקִיִּים מִזְדֵּר
דְּעִינָן דְּאוֹרִייתָא תְּקוֹן וּמִכָּאֵן אִשָּׁה
שִׁשְׁמָשָׁה וְרֵאֶתָה מִזֵּל אֵין לָהּ לְהַתְמִיל
לְסַפּוֹר נָקִיִּים עַד אַחֵר יוֹם ד' דְּצִבְעִין
ו' עֲגוּת שְׁלָמוֹת וְכֵן פֶּסֶק ר"ח
וּפְסִילוֹ רֵבֵא דְפִלְגִי כִבֵּא אֲרַמִּי
צַר חֲמָא נִגְלָה דְּחֹר בִּז מִדְּלָא
הַשִּׁיב

עֵינוּ מִשְׁמַע: מִפְּנֵי שֶׁהָן בּוֹעֲלֵי נְדוּת וְכו': אִמּוֹ כּוֹלֵהוּ
 ר' יִצְחָק מִגְדֵּלֵאֵה ^הבְּנִשְׁוֹאוֹת שֶׁנּוּ: וְהָן יוֹשְׁבוֹת עַל
 אִם הָן יוֹשְׁבוֹת עַל כָּל דָּם וְדָם תִּקְנָה גְדוּלָּה הִיא
 אֲדוּם וּמִשְׁלִימוֹת אוֹתוֹ לָדָם יְרוּק דְּבַר אַחֵר ^היּוֹם
 לִמְנִין שְׁבַעֲה מִתְקִיף לָהּ רִמִּי בֶר חֲמָא וְחִסְפִּרְנוּ
 קִימָא לָן ^המִקְצָת הַיּוֹם כְּכוֹלוֹ אִמֵּר רַבָּא אִם כֵּן
 בִּיה הִכִּי מִשְׁכַּחַת לָהּ וְהָא מִקְצָת הַיּוֹם כְּכוֹלוֹ אִי
 ה"נ הֲכָא בְמָאי עֲסָקִין ^הדְּחֹזֵאי סְמוּךְ לְשִׁקְעִת
 לִיָּה לִקְרָא כִּי כְּתִיבָא סְמוּךְ לְשִׁקְעִת הַחֲמָה כְּתִיבָא
 הֲ לִקְרָא דְּאִיהוּ דְּחִיק וּמוֹקִי אֲנַפְשִׁיהּ בְּעֵי רִמִּי בֶר
 זֶרַע מִהוּ שְׁחַתּוֹר בּוֹיָבָה יְרוּאָה הִיתָה וְסוֹתֶרֶת
 אִי

ש'עד הערב למתין שבעה נקיים ואכן ז' נקיים שלמים בעינינו לזכר: א"י
ל דקדוה אדמו היום ותו לא נאפלת בשמעתא קמייתא (נעיל דף כב.) ואי
יומא נז' קושא יא. ומשי ולימא ליה לקרא כו' בתמיה: וקא מהדר
מקאם היום ככולו איזו דמין ומוקיס אנפשיה בסמוך לשקיעת החמה:
מיינה הא דקי"ל [שנפח.] דפולטת טמאה משום רואה היא וסמרה:
וא

דפרט בו הכתוב ונתקן מטומאה חמורה אבל כל שאר חמורות שבגדה ישנן כבועלי נדה וזה
אדם הייתי במשא ובמעט ובמעיינותיה. ומה שחקשהו השר מקוצי ממס' ובין צ"כ הוא ושייר
למקא עובדיה דגדירין שיפיר ע"י ר"א וניהו ציטורא כפיו ונפלה לו לר"ג על בגדיו בשביל
נדה אלמא טמאין מטמאין אלא תני שרש פסולות כל שאר טומאות של נדה ולא נקט
ומרשב שאינן מטמאין אלא אוכלין ומשקין. והך גופא ליתא בטמא מת: **א** הן יושבות
היא חלה. פ"א אמר רואתם על אדם אחר על ירוק וישובת עילוי ז' נקיים משום ומספקא
הכיץ לבתחילתו נהגות טומאה בדם ירוק וכי ישובת ריהי על אדום וישובת ז' על אדום נדה

עין משפט
נר מצוה

פז א מיי פ"ו מהלכות
 מטמא משכב ומושב
 הלכה ג:
 פז ב מיי שס פ"ג הלכה א:
 יו ג מיי שס פ"ג הלכה א:
 יח ד מיי שס פ"ג הלכה א:
 יט ה מיי שס פ"ג הלכה ב:
 כ ו עוש"ע י"ד סי' קלו
 סעיף א:
 כא ז מיי פ"ו מהלכות
 איסורי ביאה הלכה טו
 [עוש"ע שם סעיף יא]:

תוס' הרא"ש (המשך)

[illegible]